

opusdei.org

List Preláta (február 2016)

Vo februárovom liste vyzýva prelát Opus Dei k správne mu využívaniu času pôstneho obdobia v prebiehajúcom Roku milosrdenstva. Osobitne zdôrazňuje duchovné skutky milosrdenstva: modliť sa za živých i zomrelých.

08.02.2016

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Zakrátko, na začiatku pôstneho obdobia, sa opäť ozve volanie proroka, ktorý k nám hovorí v mene Pána: *obráťte sa ku mne celým svojím srdcom, v pôste, náreku v plači! Roztrhnite si srdcia a nie (len) šaty, a obráťte sa k Pánovi, svojmu Bohu, lebo je dobrotivý a milosrdný, zhovievavý a plný lásky*[1].

Pozvanie k hlbokej premene nadobúda zvláštnu aktuálnosť v Roku milosrdenstva, v čase zvláštnej milosti pre celé ľudstvo. A akú dôveru a istotu v nás prebúdzajú vedomie, že ***Pán je vždy pripravený dať nám svoju milosť, a obzvlášť v tomto období, milosť k novému obráteniu k výstupu na nadprirodzenú rovinu, väčšie nasadenie, pokrok v dokonalosti, väčšie zapálenie***[2].

V priebehu týchto mesiacov bojujme, aby sme pokročili na ceste obrátenia, ktoré je akoby súhrnom

kresťanského putovania. Hovorí to sv. Ján Pavol II. v encyklike *Dives in misericordia*: «Skutočné poznanie Boha, Božieho milosrdenstva a jeho dobrotivej lásky, je večným a nezmerateľným zdrojom obrátenia nielen ako prechodného vnútorného úkonu, ale ako trvalého zmýšľania a stavu duše. Kto totiž takto spoznáva Boha, kto ho týmto spôsobom „vidí“ – dodával –, nemôže žiť ináč, než v neustálom obračaní sa k nemu. Žije teda v stave konverzie, in *státu conversiónis*, čo je zaiste najhlbší rys putovania každého človeka po tejto zemi, in *státu viatóris*»[3].

Sv. Josemaría stále pripomínal, že ***každý deň nejde o jedno obrátenie, je to množstvo obrátení.***

Zakaždým, keď sa napraviš, a možno aj pri nejakej veci, ktorá nie je v poriadku – aj keď pritom nemusí ísť o hriech –, snažíš sa viac svoj život zbožštiť, prešiel si obrátením[4].

Všetci a všetky z nás sa snažme napravovať kurz, smerovať svoju myseľ, svoje srdce i svoje činy k Pánovi a odkladať to, čo nás zavádza, alebo môže vzdäť od Neho, pretože všetci zakúšame náklonnosť k hriechu, ako učí sv. Ján: *Ak hovoríme, že nemáme hriech, klameme sami seba a nie je v nás pravda. Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej neprávosti. Ak hovoríme, že sme nezhrešili, jeho robíme luhárom a nie je v nás jeho slovo*[5].

Pôstne obdobie – osobitné obdobie modlitby, pokánia a konania skutkov lásky – sa má našej duši dotknúť do hĺbky. Skutočnosť, že sa tentokrát stretáva s rokom určeným na ohlasovanie osobitne Božieho milosrdenstva, predstavuje nový podnet k tomu, aby sme sa vynasnažili nechať sa viesť s túžbou byť lepšími dcérami a synmi

nebeského Otca, ktorý na nás, na každú a na každého , pozerá so zľutovaním. Snáď sa tiež stane vhodným momentom na to, aby sme sa zastavili a veľmi osobne bilancovali a overili si, ako nasledujeme pápežove odporúčania pre tento Svätý rok, v jednote s celou Cirkvou.

Chcel by som sa pristaviť, medzi rôznymi svätopôstnymi praktikami, pri jednom zo skutkov duchovného milosrdenstva: modliť sa za živých i mŕtvych. Modlitba za ľudí, ktorí sú nám najbližšie, a všeobecne za tých, s ktorými sa v priebehu dňa stretávame, ukazuje byť veľmi nevyhnutná.

Po prvé preto, že takáto modlitba rozširuje naše srdce, keď sa usilujeme byť podobnejšími Ježišovi Kristovi; a tiež preto, že nám bráni – alebo aspoň sťažuje – upadať do

prehnanej starostlivosti o svoje osobné záležitosti.

Bolo veľmi prekvapujúce, ako sa sv. Josemaría usiloval viac sa modliť za ľudí, ktorí mu prišli do cesty; a rovnako upútavala pozornosť jeho stála modlitba za zomrelých, tiež keď napríklad uvidel cintorín alebo hrob: vlastnosť, ktorú deň čo deň pestoval.

Zanechal nám úžasný príklad; keď sa s niekým rozprával, začínal tento rozhovor obrátením sa na svojho anjela strážneho; keď niekam cestoval, pešo alebo nejakým dopravným prostriedkom, modlil sa k Pánovi za ľudí, ktorých na ceste stretával, aj keď ich vôbec nepoznal a pravdepodobne sa s nimi už nikdy nemohol stretnúť. Každá modlitba za druhých bola pokrokom v tom stálom obrátení, ku ktorému smeroval, aby sa viac pripodobňoval Kristovi. Vo svojej duši pociťoval, že ***si nemáme myslieť, že už sme úplne***

zameraní na Boha; je nevyhnutné ísť dopredu tým, že postupne konáme konverzie, ktoré nás približujú k svätosti[6].

Táto spôsobilosť poistuje a posilňuje našu odpoveď na povolanie seriózne sa usilovať o svätosť, ktorú sme dostali všetci. Pápež František pripomína Pánovo stretnutie s Matúšom. **Keď Ježiš prechádzal okolo Matúšovej colnici, ich pohľady sa stretli. Pohľadom plným milosrdenstva odpustil Ježiš tomuto mužovi hriechy, prekonal odpor ostatných učeníkov a vybral si jeho, hriešnika a mýtnika, za jedného z Dvanástich**[7].

Odpustenie hriechov je vždy spojené s pozvaním nasledovať Ježiša Krista. Boh sa neobmedzuje na to, že zmaže naše hriechy, keď ho úprimne prosíme o odpustenie, alebo keď pristúpime k sviatosti spovedi; ale navyiac do nás vlieva milosť Ducha

Svätého, ktorá v duši upevňuje prítomnosť Najsvätejšej Trojice. **Každé povolanie v Cirkvi má svoj pôvod v Ježišovom súcitnom pohľade. Obrátenie a povolanie sú ako dve strany tej istej mince a navzájom zo seba vyplývajú počas celého života učeníka misionára[8].**

Blížime sa k 14. februáru, výročiu dňa, keď Pán ukázal svätému Josemaríovi, že aj ženy (v roku 1930) a neskôr že aj kňazi, numerári (v roku 1943) sa môžu zaradiť do Opus Dei. Neskôr, v roku 1950, uvidel, že tiež ostatní diecézni kňazi môžu patriť do Kňazskej spoločnosti svätého Kríža. Preto sa tento deň vyníma ako deň vďakyvzdania v živote členov Opus Dei, sprevádzaný vďačnosťou mnohých žien a mužov, ktorí sa napájajú duchom Diela.

Túžba prinášať Kristovo svetlo a jeho život ostatným ľuďom vyviera ako

niečo prirodzené spolu s kresťanským povolaním a predpokladá stály prameň radosti. Potvrdzoval to Benedikt XVI.: «Radosť z viery si nemôžeme nechávať pre seba; Musíme ju šíriť a odovzdávať a tak ju zároveň upevňovať vo svojom srdci. Ak sa viera skutočne premení na radosť z toho, že sme našli pravdu a lásku, je nevyhnutné cítiť túžbu ju odovzdávať, deliť sa o ňu s druhými»[9].

Celý život svätého Josemaríu a konkrétne jeho pohľad intenzívne upretý na Boha v dňoch, ktoré si teraz pripomíname, nám stavia pred oči ukázkový prejav tejto skutočnosti. Jeho nasadenie na rozvoji Opus Dei bolo neoddeliteľné od jeho túžby šíriť katolícku vieru.

Súčasne sa tento prístup odrážal aj v jeho radosti v súvislosti s rozmanitosťou v rámci spoločného kresťanského povolania. Pápež

František nedávno vyjadril svoje prianie, aby *počas mimoriadneho Jubilea milosrdenstva* mohli všetci pokrstení zakúsiť radosť z toho, že patria k Cirkvi. Kiež by mohli znovu objaviť skutočnosť, že kresťanské povolanie, rovnako ako špecifické povolania, sa rodia v lone Božieho ľudu a sú darom božského milosrdenstva. Cirkev je domom milosrdenstva a „pôdou“, v ktorej povolanie klíči, rastie a prináša ovocie[10].

Prosme o túto milosť Matku Božiu a Maku našu, Matku krásnej lásky, a sprevádzajme duchovné Svätého otca pri jeho blízkej ceste do Mexika, v dňoch 12. – 18. februára.

Obracajme sa na Pannu Máriu Guadalupskú, aby na jej príhovor vyrástlo mnoho duchovných plodov – mnoho konverzií – počas týchto dní a tiež predtým i potom v Mexiku i na celom svete.

Už pred rokmi, počas príprav zlatej svadby založenia Diela nám napísal milovaný don Álvaro: «Zverujte Panne Márii starostlivosť o to, aby oživovala v ľuďoch túžbu byť verní Ježišovi, hlave tohto mystického tela, skrze hlboké obrátenie k nadprirodzenému chápaniu kresťanského povolania, ktoré ich povedie k sviatostnej praxi, k vnútornému životu spojenia s Bohom, k bratskej láske, k ochotnej poslušnosti pastierom, k odvahe strážiť a šíriť vieru a dobrú náuku, bez prijímania falošných kompromisov. »[11].

Predĺžme túto modlitbu dona Álvara a pokračujte v prosbách za moje úmysly, a súčasne aj za nemocných: v poslednom čase si Pán k sebe povoláva mnoho vašich sestier a mnoho vašich bratov, je to veľmi ťažké! Ale máme sa podriaďiť *ex toto corde*, z celého srdca najspravodlivejšej a

najmilovaniahodnejšej vôli Božej,
ktorá má navyše tú šťastnú stránku,
že sa odchádzajú radovať z konečnej
kontemplácie blaženej Trojice.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. februára 2015.

.....

[1] Rímsky misál, Popolcová streda,
prvé čítanie (*Jl* 2,12-13).

[2] Sv. Josemaría, Poznámky z
rozjímania, 2-III-1952.

[3] Sv. Ján Pavol II., Encyklika *Dives
in misericordia*, 30-XI-1980, č. 13.

[4] Sv. Josemaría, Poznámky z
rodinného stretnutia, 1-X-1970.

[5] 1 *Ján* 1,8-10.

[6] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinnej besedy, rok 1971.

[7] Pápež František, Bula *Misericordiae vultus*, 11-IV-2015, č. 8.

[8] Pápež František, Posolstvo k Svetovému dňu modlitieb za pavolania, 29-XI-2015.

[9] Benedikt XVI., Inauguračný príhovor k rímskemu diecéznemu snemu, , 11-VI-2007.

[10] Pápež František, Posolstvo k Svetovému dňu modlitieb za povolania, 9-XI-2015.

[11] Bl. Álvaro del Portillo, *List*, 9-I-1978, č. 13 (“Cartas de familia”, II, n. 140).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-prelata-februar-2016/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-februar-2016/)
(21.03.2026)